

An abstract painting featuring a complex, layered composition. The background is dominated by dark, earthy tones—browns, greys, and blacks—with visible, expressive brushstrokes. A central, somewhat indistinct white figure or form is partially obscured by the darker layers. The overall texture is rough and tactile, suggesting a process of building up and then perhaps erasing or revealing layers of paint. The lighting is dramatic, with strong contrasts between the dark areas and the highlights on the white form.

Eugen Liška . stvoření

host

Stvoření

Brno 2017

**Eugen Liška
Stvoření**

(příběh)

Vychází s finanční podporou

Ministerstva kultury ČR

© Eugen Liška jr., 2017

Cover art & illustrations © Daniel Pitín, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-213-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-214-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-215-2 (Formát MobiPocket)

*Hle, přichází ten den hořící jako pec.
(Malachiáš 3,19)*

*Vrán se usmíval a křičel: „Tohle je moje Stvoření,“
mávaje černou vlajkou sebe sama.
(Ted Hughes, *Jeskynní ptáci*)*

I

Bylo půl páté. Kurvafix, proč tak brzo? Tělo ho přinutilo. To zvíře. Chtělo ven. Vylo a kňučelo, drápalo, škrábalo, bylo to k nesnesení. Zavrčelo a chňaplo čelistmi naprázdno. Cvaklo to jako pastička na myši. Bestie. Taky by občas mohlo dát pokoj, zlobil se, když ještě poloslepý hledal v temném pokoji zbytky své včerejší kůže. Takhle to přece nejde pořád, člověk, to je přece taky něco jiného. Člověk, to je přece večírek, sláva a spánek. Člověk, to je přece možnost na všechno se z vysoka vysrat. Bručel. Ale vstal. Věděl, že on už tuhle možnost nejspíš nadobro ztratil. Že si vybral něco jiného. Tělo. Kdepak, rozmazlil jsem ho, pomyslel si mrzutě.

Ostrý ranní vzduch mu sekl po bradě. Uskočil. Chňapl po svém těle a zachumlal se do něj. Teď mu bylo dobré. To bylo o fous, zašklebil se. A najednou zatoužil po pohybu. Ucítil ten slaný vlhký oblak, jak se zvedl z konopných lan, která se náhle napnula jak struny. Sáhl si pod triko. Byli tam. Předklonil se a dotkl se lýtek a špiček prstů. Byli i tam. Čekali na něj. Sartorius, rectus femoris, pectoralis maior, femur, talus, Brutus, Marcus Aurelius, Athos, Porthos, Uncas... stará parta, soukmenovci, junáci širokoplecí, Sparťani. Tak pojd'te, zašeptal. A oni šli. A on šel. A oni běželi. A on běžel. Ne tak rychle, bratři, ne tak rychle, sakra, už máme taky nějaký věk, nepospíchejte, už nám to beztak všechno uteklo. Neposlouchali ho. Vítr zanedlouho odvál jeho úzkostlivost. Běžel, žil, běžel. Všechno bylo v pořádku. Dokud běžím, do té doby jsem člověkem. Sparťanem. Dus, dus, dus, jeho kroky mlátily do ospalých fasád domů. Kola se pohnula, pára zasyčela, loď se zhoupla na přílivové vlně radosti, která jej zaplavila a milosrdně přikryla čerstvě vyhřezlou jizvu surového rána. Dus, dus, dus, tadam, tadam, tadam, pamparam, pamparam... Co naplat, měl rytmus ve svých Achillových patách.

A ten rytmus ho vzdaloval městu a noci. Tam, do země křoví a červů, tam dnes poběží. Udělá tělu radost. Snad ho potom nechá chvíli na pokoji. Musel se ještě připravit do školy. Vzpomněl si, že od včerejška už ví, jak mu potajmu říkají. Zasluchl to na chodbě. Někdo to tam polohlasem špitl. Usmál se a vzduch mu s kvílením zasvištěl mezi zuby. Kruťas. Tak mu říkají. Kruťas. Nadechl se a bylo to, jako by nasál vůni samotného podsvětí. Zmizel za rohem a ozvěna jeho kroků ho udýchaně následovala.

Ticho se však do ulice už nevrátilo, brána noci zůstala vyvrácená a tou trhlinou přicházel z opačné strany neklid čerstvého rána. To před sebou roztržitě strkalo opilou Mikuláškovou, která se vracela ze svého nekonečného tahu. Bylo to pochopitelné, nikdo nechce být sám poslem špatných zpráv. Zdálo se však, že ta ženská si z toho nic nedělá. Tohle byl prostě její den. Ostatně kterýkoliv jiný den, kterékoliv ráno, na tomhle místě, kde se světlo pořád ještě krčí mezi betonovými stíny domů, jejichž okna jsou vyhaslá, byl její.

„Hovno! Hovno! Hovno!“

Chodila od konce ke konci sídliště. Křičela. Oznamovala své smutné proroctví, tak jak to už od pradávna dělaly její prabáby na mlhavých blatech keltského severu. Neznali místo, odkud přišla, ani příběh, jehož tíseň přinesla s sebou. Ale dost možná to byla jejich vlastní tíseň, tíseň utištěných v prokletých zdech. Pořád si ještě nezvykli.

Její chraplavý vykřičený hlas se odrazil od temných oken a poskakoval třaskavě ulicí. Zněla spíš jako lešenářská trubka, když spadne na zem, než jako člověk. Už toho taky měla za ty roky dost. Ale nedopřáli jí odpočinek.

Často se našel někdo, kdo to nevydržel. Nasraný spáč. Viselec na svých vlastních nervech: „Běž do prdele!“ Nevydržel, než projde kolem něj, než ji udusí ranní opilecká ospalost,

a spustil tak přízračný stroj proklínání a lamentací znovu na plné obrátky.

Nadechla se:

„Ty běž do prdele, máš tam blíž! Ty píčo! Píčo zasraná, píčo zkurvená, píčo zmrdaná, píčo všema vojebaná...“

Čmelák ležel v posteli a úporně tiskl víčka k sobě. Spát, ještě spát! Bylo totiž velmi brzké ráno a on měl ještě minimálně hodinu času, než bude muset vstávat do školy. V noci mu bylo horko, spal špatně. A taky ty sny! Nesnášel tyhle turistický sny! Vždycky se po nich budil vyčerpaný. Copak se toho dost nenachodí přes den? Někomu se prý v noci zdá, že lítá. Šťastlivec, pomyslel si závistivě. A on, Čmelák, se musí i ve snech plahočit pěšky přes pláně k nekonečnému krvavému obzoru... Toužil ještě po chvílce spánku, věděl ale, že jak se jednou ty pekelné litanie pod jeho okny spustí, nejdou tak snadno zastavit.

Do Čmelákova pokoje vešla matka. Postavila se k oknu a kradmo zpoza lemu záclony pozorovala ulici.

„Proč to ta ženská dělá...“ povzdechla si.

Podívala se na chlapce. Spal.

Ráno probíhá tak, jak je Čmelák zvyklý. Rodina má svůj pravidelný rytmus. Přesný rytmus příchodů a odchodů. Přesný rytmus práce i nicnedělání. Přesného nicnedělání. Vstává. Ještě poloslepý klopýtá do koupelny. Oplachuje rovnátka pod tekoucí vodou, smývá z nich slizký povlak svých slin. Snídá. Otec už spí. Matka se chystá ven se Čmelákem. Jí v chvatu a beze slova. Polovina stolu je plná vyvalených vnitřností velkých nástěnných hodin, které se jeho otec už několik měsíců pokouší opravit. Jde mu to zoufale pomalu, a to především z jednoho zásadního důvodu. Hrozně se mu totiž třesou ruce a ty zatračený kolečka jsou tak malý. Je s tím víc trápení než radosti, ale

jednou to bude paráda, až budou tikat na stěně. Vždy když se ho potom žena zeptá, kdykoliv si zamane, tak jak má ve zvyku, kolik je hodin, už nebude muset nikdy odpovídat. Vždy jen letmým gestem ukáže na stěnu, na místo, kde to bude tikat.

Na druhé polovině stolu právě Čmelák otvírá další krabici kukuřičných lupínků. Vytáhne z ní umělohmotnou figurku. Rozbalí ji z igelitového obalu a postaví na konec dlouhé řady stejných figurek, která se vine na polici mezi hrnky. Snědl už hodně kukuřičných lupínků. Už mu nechutnají. Poslušně je ale cpe do úst, zapíjí mlékem, nečeká, až změknou, je z nich pak taková „sračka“. Jednou to řekl před matkou a dostal pohavek. Od té doby je beze slova drtí zuby.

Sestra je taky pryč, ale ta je pryč už dlouho, a zatímco otec, matka a Čmelák se večer shledají u toho samého stolu v tom samém bytě, nikdo z nich netuší, kde v ten samý večer bude sestra. Čmelák jen ztěžka hledal ve své paměti její podobu. Mlhavě tušil, že nezemřela.

Dolů chodí po schodech. A jelikož bydlí až úplně v temeni té betonové přišery, tak je to vždycky procházka. Pouze v doprovodu dospělého smí použít výtahovou kabinu. Matka se při nástupu do výtahu zaklíná všemi svatými. Výtah přisupí se skřípěním a vzdycháním. Dveře v tomto patře špatně doléhají, musí je zavírat na třikrát. Výtah sebou trhne, zaúpí, zaskřípe a pak se pomalu začne spouštět centimetr po centimetru do propasti výtahové šachty. Cestou dolů nepřetržitě vyje.

Čmelák se prsty dotýká kreseb vyrytých do plechu kabiny. Sní o tom, že tam také jednou něco vyryje, svoji vlastní kresbu. Ale to není možné s matkou. A sám jezdit výtahem nesmí. Tiskne v kapse kalhot malý červený zavírací nožík. Nenápadně, aby si matka ne všimla. Otevře a prstem zkouší hrot. Čmelák umí dobře kreslit, jistě má talent. Rytectví ještě

nezkoušel, ale jistě si i tuhle techniku rychle osvojí. Pro lidstvo to bude přínos.

Dveře v přízemí nejdou otevřít. Matka panikaří, ale Čmelák se nebojí. Vyjedou tedy do prvního patra a pak opatrně, zkoumajíce všechny schody, sejdou dolů. Pohled na zhroucené ležící zavalité tělo, které celou svou vahou zatarasilo výtahové dveře, nakonec nepřekvapí ani matku. Když prochází kolem něj, zacpe si nos. Čmelák si všimne louže moči, do které se opilý Novák zhroutil. Každý ho zná, každý jím pohrdá. Málokdo ví, že Novák byl prvním nájemníkem v tomhle domě. Novák je invalida a je mu všechno jedno. Ačkoliv žije prakticky jenom v noci a málokdo ho v domě potkává, jeho přítomnost visí v pravdě ve vzduchu a uniknout jí může jen člověk s poruchou čichu.

Všichni v domě ho nesnáší.

Všechny v domě by udivilo, kdyby viděli, v jakém úzkostlivém pořádku je udržován jeho byt.

Čmelák s matkou vyjdou na ulici. Čmelák se otočí a ještě jednou se podívá na dům. Je skutečně tak starý, jak vypadá? Matka se zastaví. Odchytne ji Bláhová, která vystavuje svoje nemožnou velrybí tělo ulici, opřená o francouzskou hůl, nedočkavě vyhlíží kohokoliv, kdo projde kolem a ke komu ještě nepronikl význam slova koriandr. Čmelák se také zastaví. Čeká na matku, až ji Bláhová propustí ze svých ploutví. Rozhlíží se kolem sebe, až jej konečně uvidí, vždy o několik kroků dál, než kam dojde Bláhová. Přece jen v něm zůstalo ještě něco ze zvířecí duše, když musí jít vždycky o těch několik kroků dál než jeho tlustá panička. I když mu to musí působit námahu. Těch pár kroků, co dělí člověka od zvířete.

Čmelák se na něj usměje a podle svého zvyku jej potichu pozdraví. Dobrý den, zamumlá si pod vousy, tak aby to neslyšela jeho matka. Bláhové pes zvedne hlavu a odpoví mu na

pozdrav úklonou tak hlubokou, jak mu to jen jeho prakticky neexistující krk dovolí. Čmelák ho má rád, spojuje je zdvořilý sousedský vztah. I když je toho hodně, co o sobě navzájem nevědí. Třeba svá jména. Čmelák ví jen, že Bláhová na psa vždycky volá: Pojd' sem! Pod'sem! Pocem! To když jeho čtyři válečky, které s námahou nesou tlusté tělo s dlouhými urousanými chlupy, udělají o několik kroků navíc. Když se Bláhové zdá, že chce být víc zvířetem, než na kolik má podle ní nárok.

Pocem! Pocem!

A on jde.

Matka ještě naposledy zkontroluje, zda má Čmelák všechno, pak se zeptá, zda ví všechno, a případně mu ještě udělí poučení, to kdyby náhodou nevěděl. Ale Čmelák už dávno všechno ví. Jenom to, proč musí chodit každý den do školy, mu je záhadou. A taky proč Země, když je kulatá, vypadá jako placka. A proč prdy nehoří. A ještě pár obdobných maličkostí. Rozloučí se s matkou a jde. Za jeho zády zarachotí plechová roleta obchůdku jeho matky. Cesta do školy vede skrz tuny šedi, několik podchodů, prachu, seškvařených popelnic, nápisů na zdech, pokácených prolézaček — rozbitých kulis země nezemě.

Zavřený ve třídě tráví den ve škole nejvíce tím, že si kreslí. Kreslí si do sešitů, do učebnic, na obálky, na penál, a když se nikdo nedívá, i po lavici. Snaží se nebýt nápadný, nezlobit. Když vstoupí o přestávce do třídy jejich třídní, instinktivně se přikrčí. Celá třída ztichne, strne, kradmo se po sobě rozhlíží. Čmelák zaryje hrot tužky do papíru. Tříďas, kruťas. I on bude jednou muset jít s ním na záchod. Jeho metody byly přímočaré. Sportovec. Zůstal mu i v pokročilém věku ten spartánský duch rovnosti bolavých těl. Chuť věci řešit rychle a bez řeči. Kruťas si změří přísným pohledem třídu, která se klepe u jeho

nohou jako hejno kuřat. Z jeho očí nelze vyčíst, zda si to užívá. Čmelák přemýšlí: Dělá to nerad. Kruťasova autorita tím u něj získá. Mučedník pořádku. Dělá to nerad, dělat to musí.

Toho dne to vyjde na Holečka. Nikdy nikdo neví, kdy to přijde. Během vyučování není na Kruťasovi znát, že si tě vybral, že se mu nelíbíš, že jsi ho naštvál. Pak najednou o přestávce, třeba o dvě tři hodiny později, přijde do třídy a řekne: „Holečku, pojď ven.“

A Holeček jde stejně, jako by šel každý jiný. Ušklíbne se na ostatní, než zmizí za dveřmi. Čmelák zavře oči. V duchu vidí Holečka, jak stojí na kachličkované podlaze záchodu, který Kruťas za nimi zamkl. Jak zrychlí dech, když kolem něj Kruťas přechází ze strany na stranu, jak to trvá dlouho, neúměrně dlouho, jak se dech začíná špinit zadržovaným pláčem, který se dere ven z jeho hlavy vybičovaný tím neúměrným napětím naloženým na dítě jeho věku. Někdy se krev zastaví, jindy se žene zběsile vpřed. Kruťasovy kožené podpatky vržou na kachlících. Ještě chvíli ho dusí, ještě několik drásavých vteřin, během kterých zestárne chlapcovo tělo o několik let. Pak se zastaví. Holečkovým tělem otřese vlna, jak se ho dotkne Kruťasova ruka. Jako kobra. Z očí mu vytrysknou slzy a z nosu krev a je rád, že to už přišlo.

Je to vždycky jenom jedna rána. Pak se Kruťas k němu sehne, kluk (protože holky Kruťas nebije, to je snad jasný!) od něj dostane kapesník a poučení, čím si to vysloužil a co má příště dělat, aby se tomuto setkání vyhnul. Pak si podají ruce a tím to končí. Žádné poznámky, žádné žalování rodičům. Holeček odchází s krvácejícím nosem a cítí ke Kruťasovi nesmírnou vděčnost. Je to vlastně fér chlap. Nenávidí ho tiše a podvědomě.

„Se neposer, Brundibáre,“ říká Slavíček, když mu na jeho opakovanou žádost vrací zapůjčené pastelky. Čmelák není na takové jednání zvyklý. Doma se tak nemluví. Doma

se celkově moc nemluví. Čmelák se snaží rozpomenout, kde se vzala jeho přezdívka. Nemůže si vzpomenout, jako na tolik jiných věcí. Někde v jeho hlavě je místo, kam všechno mizí. To místo zeje černotou a to, co tam uvízne, Čmelák dost často už nikdy znovu nenajde. Určitě se k tomu váže nějaký dávný příběh. A možná to souvisí i s tím, že ačkoliv může čmelák vypadat hrozivě, nemá žihadlo.

Sedí ve třídě a kradmo se rozhlíží kolem sebe. Dívá se po svých spolužácích a přemýšlí, proč si tu vlastně nemůže najít kamaráda. Proč na něj někdo nezamával a nepřišel si a nezačali se spolu bavit o tom, co by je oba nejvíc zajímalo. Třeba o nožích. A třeba si už někdo přišedl, ale s ním se rozhodně Čmelák bavit nechtěl. A tak teď, bezmála jako každý jiný den, svoji třídu pátravě pozoruje a přemýšlí, jaké jsou tady vyhlídky na nějaké to přátelství na život a na smrt. Měl smůlu, že tu bylo vždycky o dost víc holek, a holky jsou pořád ještě blbý (s jedinou čestnou výjimkou, a tou je Saša, jenže ta je starší, do třídy s ním nechodí a dá se s ní bavit o nožích). A kluci tu jsou prý padavky, takže tak jako tak měl co do činění s dívčí třídou, jak vždy s oblibou říkává Kruťas. Kruťas byl chlap, to je jasné, pořádný chlap. Já jsem stará škola, hlasitě pronáší, tehdy ještě slovo chlap mělo nějaký význam, ne jako dnes, kdy se z něj stala pouhá vycpávka slipů manekýnů v časopisech! No, Kruťas sice chlap určitě je, ale je příliš krutý na to, aby bylo možné k němu cítit skutečný obdiv. Až jednou odejde, jejich nový tříďas bude učitelka. To pak budou dívčí třída úplně! A jak si ve třídě plné bab vybrat toho správného parťáka? To Čmelák neví.

V lavici s ním sedí Slaviček, který mluví stejně sprostě jako jeho otec, kterého Čmelák nedávno potkal před vstupem do panelákového paradísa, herny Rio, kde Slavičkův otec za zalepenými okny zoufale a marně hledá lepší život.

„Ta píča,“ projevilo se jednou přímo před Čmelákem a odplivlo si. Myslel tím Mikuláškovou. „Jednou ji zabiju!“

Čmelák mu to věří a pospíchá, aby byl rychle z dosahu jeho tetovaných paží.

„Ta píča,“ říká Slavíček junior a naznačí, že si jako odplivne. Myslí tím jejich učitelku na přírodopis. „Jednou ji zabiju!“ dodává. Čmelák si ho měří skeptickým pohledem. Ale nekomentuje to. Vždy si připomene tetované paže Slavíčka staršího a s vědomím toho, že jeho vlastní otec tetované paže nemá, se snaží se Slavíčkem mladším udržovat korektní vztahy. Kdo ví, co všechno doma Slavíček svému otci vykládá. Čmelák neví, že Slavíček doma svému otci neříká nic. Kdopak je tam dál? Tlučka, co pořád prdí. Holeček, blondák, který běhá jako baletka. Imr, co si na Čmeláka dovoluje, ale nikdy si úplně netroufne mu nařezat, protože ví, že Čmelák sedí v lavici se Slavíčkem. Imr totiž stejně jako Čmelák netuší, že Slavíček doma otci neříká nic. Pak je tu ještě Kaprálek, zrzavý pihatý kluk po rozštěpu, nemotorný a pomalý. Možná by to mohl být svým způsobem vlastně docela fajn kámoš, ale Čmelák jej už kdysi odmítl. Nechtěl slevit ze svých požadavků. Ne že by Čmelák byl kdovíjaký frajer, ale přeci jen nebyl k smíchu hned na první pohled. Spíš až na ten druhý.

Řinčení zvonku trhá jeho ušní bubínky. Běží s ostatními ven, probíhají zadrátovanými místnostmi, zvonek přechází v jekot sirény, strkají do něj z každé strany, řev a jekot, ti, co běželi vpředu, se zastavili, zadní na ně tlačí, zmáčknuté plíce sotva lapají po dechu... Je venku. Otočí se, odplivne si. Ze školy zřídka chodí rovnou domů. Daleko častěji se vydá větší či menší oklikou.

Saša byla dítě sídliště. „Můj otec byl netopýr,“ říkala, když visela na klandru hlavou dolů. Ale stejně tak ji mohl

zplodit šedivý beton tmavých podchodů. Na třinácti místech svého těla měla žiletkou vyřezáno do kůže slovo „fuck“. Za každý posraný rok jejího posraného života. Protože Čmelák ještě nevěděl, co to je „fuck“, mohla být Saša jeho kamarádkou. A protože Čmelák nikdy po Saše nechtěl, aby se s ním o něco dělila, mohla se kamarádit ona s ním. Scházeli se u zkrouceného sušáku v horním rohu sídliště. Saša se pověsila na klandr za nohy a spustila se hlavou dolů. Tričko jí sjelo až k bradě a ona vystavovala příšerám domů svoji poezii žiletek a bolesti z osamění spolu s černou krajkovou podprsenkou velikosti AA. Mluvila dlouho a Čmelák ji vždy vydržel dlouho poslouchat. Stejně tak však dovedla i dlouho mlčet.

Zkouší kreslit to, o čem Saša mluví. Spouště věcem nerozumí, a tak si je aspoň nějak snaží představit. Během povídání jí nabídne zbytek své svačiny. Saša ji sní, aniž by se přestala houpat hlavou dolů.

Má černé krátce střižené vlasy. Je vyhublá a bledá. Je zmalovaná jako pádlo. Čmelák se uchichtne. Jako pádlo! Už vyrostl z věku, kdy u něj za nejtipnější slovo platil „záchod“. Teď se směje hloupým přirovnáním. Zmalovaná jako pádlo. Namachrovanej jak tvaroh. Blbej jako drát. Nakvadrát. Tlustej jako... tlustej jako záchod!

Čmelák si zkouší představit, jak asi vypadá Sašin otec netopýr. Nakreslí muže s velkými černými křídly, dlouhým vousem, velkýma špičatýma ušima a kulatými leteckými brýlemi, jak se vznáší nad střechami domů. Saša se jej drží za mohutné vousy a směje se. Otec se vznáší nahoru a pak letí střemhlav dolů, těsně míjí okna domů, odkud po něm chňapají velké ruce, ale on jim vždy uletí a jen se jim vysmívá. Proletí nad hlavami dětí jdoucích do školy a k smrti je vyděsí. Saša na ně dělá dlouhý nos a pak se schová do otcova vousu a ten zvolní let a jen tak ji chová. A náhle domy a ulice zmizí

a oni letí nad zelenou krajinou, nad loukami, lesy, horami a lesy, nad hrady a vodotrysky, nad silnicemi, po kterých projíždí vyslanci exotických princů, nad loukami, kde se pasou moudří mluvící koně, nad lesy, kde se schovávají hodní i zlí obři, které nelze od sebe na pohled odlišit, nad studnou, kde je uvězněno sedm démonů, a je to právě Sašin otec, kterému bylo svěřeno je hlídat, a tak musí být pořád pryč a jen zřídka se může se Sašou shledat a tehdy ji bere s sebou do té země, k jejímž branám pouze oni znají tajné heslo, které si Saša musela vyrýt do těla, aby na něj nikdy nezapomněla. Čáry máry fuck.

Cestou domů ještě pár divných lidí potká. Třeba Magora. Doma mu říkají, že se mu nemá posmívat, ale ani na něj mluvit. Rychle přejde na druhou stranu ulice. „Dobrý den.“ Vystřelí naprázdno do vzduchu a pádí pryč. Magor jen zakoulí očima. Povrch jeho těla je neklidný, zbrzděný vystouplými nervy. Fakt je, že Magor je divnej. To musí Čmelák uznat. Divnej, nemocnej, zanedbanej. Nechali to s ním dojít pěkně daleko, říkává matka a starostlivě pokyvuje hlavou. Bydlí u nich v domě, spolu s nenápadnou paní, o které nikdo neví, jestli je jeho příbuzná. Ráno ho vypustí ven z bytu a večer ho zase zavolá zpátky. Příběhne vyčerpaný a unavený z neustálého pobíhání sem a tam po sídlišti. Honí se za blbostmi. Igelitovým pytlíkem, odrazem zrcátkového prasátka, lesklou sponou na brašně anebo jen tak za mraky. A ještě nikomu neublížil. Je skoro jako pes. Jednou ho třeba venku přejede auto, myslí si možná jeho nedobrovolná opatrovnice, když ho každé ráno vypouští do betonového bludiště. Bylo by to pro ni vlastně požehnání, myslí si Čmelákova matka. Ale vzápětí se za tu myšlenku pokárá. Magor se zatím ale každý večer vrátil domů. Unavený a zaprášený, vychlemtá svoji

misku a padne na matraci. Nejsem pes, myslí si možná Magor, když usíná. Nejsem pes, nejsem pes, možná jsem zvíře, ale nejsem pes. On totiž Magor nemá psy vůbec rád. A oni ho přímo nenávidí.

Na dalším rohu se Čmelák schovává před partou cikáňat. Je jich hodně. Není jim víc než osm let. Vlezou všude a jsou strašně otravní. Většinou doprovází skupiny starších cikánských kluků, pobíhají kolem nich, lísají se, nechají se hladit či nakopávat, žebrají o kosti a příležitostně žalují. Nedělají si z ničeho nic a ve smečce mohou být nebezpeční. Jako toulaví psi; a stejně jako psy je lze zahnat jedině kamením. Čmelák ale neumí moc házet a navíc se jich bojí. Jsou totiž ozbrojení, ví to. Už několikrát je viděl.

Prochází se po ulicích s pistolí a puškami v ruce, nebo zastrčenými za gumičky špinavých trenýrek. Jednou dokonce stanul čelem k ústí hlavně. Ten cikánek byl o dvě hlavy menší než Čmelák a v očích měl tmou. Čmelák neváhal a vystřelil ruce k oblakům. Školní brašna žuchla o zem. Přiskočili další dva desperáti, a zatímco se Čmelák držel nebe, prořezávali mu kapsy. Nic moc toho nenašli, tenkrát ještě neměl svůj nůž, který by mu jistojistě vzali. Přišel o žlutou pastelku, kapesník a několik bonbónů. Od té doby se jim vždycky vyhýbá.

Komu se ale nevyhne, je dvojice na krátko ostříhaných mužů s košilemi upnutými u krku, ale bez vázanky a s krátkými rukávy, kteří stojí přede dveřmi domu a čekají, až je někdo pustí dovnitř. Jsou dva. Ten starší má na ramenou pověšený kabát. Ten mladší z nich vítá Čmelákův příchod s nadšením. S úsměvem mu uvolní cestu ke dveřím. Proklouznou za Čmelákovými zády do domu jako dva úhoři. Sledují ho, vždy o krok za ním. Zastaví se před výtahem. Mladší se vyptává,

starší mlčí. Do jakého patra máš, chlapče, namířeno? Čmelák říká, že do sedmého, což je jako úplně až tam nahoře, ale že výtahem sám jezdit nemůže. Mladší se směje a chválí Čmeláka, jak je vychovaný a poslušný a že takový chlapec jistě svým rodičům dělá radost.

Dělá? Čmelák si musí přiznat, že vlastně neví.

Ale jestli chce, pokračuje ten holobrádek košilatý, teď může bez obav nastoupit do kabiny, protože oni jsou dospělí, výtah ovládat umějí a moc rádi ho doprovodí až do sedmého patra, byť mají namířeno pouze do pátého za paní Slaměnou, vdovou, které prý pomáhají poznat Stvořitele.

Čmelák chvíli váhá, ale nakonec lenost vyhraje, koneckonců, kdo nikdy nešlapal den co den do sedmého patra, neví, nemůže pochopit, a tak ať nesoudí.

Výtah se zničehonic zastaví mezi pátým a šestým patrem. Čmelák se vyleká. Chlapíci na sobě nedají nic znát. Mladší z nich s úsměvem stiskne znovu několikrát tlačítko sedmého patra, druhý jen pokrčí rameny a nakonec se taky usměje a oba se otočí na Čmeláka.

„Prý se to občas stane, ale zase... to pojede... prý...“ leze ze Čmeláka potichu, po částech. A už si začíná vyčítat, že sem vůbec lezl, teď se ozývá svědomí hezky nahlas a dává o sobě vědět, zatímco dole před výtahem mlčelo a dělalo, jako že nic. Nicméně, kdo nikdy nešlapal den co den do sedmého patra, neví, nemůže pochopit, a tak ať se teď nesměje.

A protože se pořád nic neděje, a buď že si snad chce ukrátit chvíli, anebo spíš že tomu, jak náhle výtah zaskočil domu v jeho betonovém chřtánu, porozuměl jako nebeskému znamení, znovu se obrací ten mladší z obou kandidátů na věčnou vládu spravedlivých nad zbytkem země ke Čmelákovi a spustí:

„Víš přece, že všechno musí jednou skončit. Škola končí, prázdniny končí, víkendy končí, tak i tenhle svět, to všechno,

co známe, musí jednou skončit. Přijdou jeho poslední dny a v těch posledních dnech tu budou hrozné časy. Lidé totiž budou milovat sami sebe, budou milovat peníze, budou neposlušní rodičů, nevděční, nevěrní, bez přirozené náklonnosti, suroví, bez lásky k dobru, zrádci, svéhlaví, nadutí pýchou. Nepřipomíná ti to něco? Ano, jistě. Zřejmě budeš souhlasit se mnou, že toto biblické proroctví je přesným popisem poměrů v dnešní době. Kniha učí, že poslední dny jsou zvláštním obdobím, které bude předcházet konci tohoto světa. Navíc se z ní dozvídáme, že už jednou došlo k tomu, že svět zanikl. Starověký svět bezbožných lidí, který existoval za dnů Noema. A tak dopadne i dnešní svět — skončí.“

Čmelákovi tluče krev zběsile ve spáncích. Bojí se, že se ten výtah už nikdy nerozjede, že tam zůstane zavřený navěky, anebo hůř, do té doby, než ho tam objeví rodiče, ve výtahu se dvěma cizími chlapy, že se nebude moct jít vyčůrat a praskne mu močák, že se výtah nakonec urve a kabina poletí dolů jak kamínek, co hází Čmelák z okna na zaparkovaná auta, a že se dole rozbijí na cimprcampr a ti dva se přitom budou pořád usmívat... Každé slovo vycházející z těch mužských šklebících se úst je jako rána palicí do ubohé Čmeláčí hlavičky. Co se jeho týče, konec světa probíhá právě teď a Čmelákovi se to zatraceně vůbec nelíbí, a jestli to má trvat ještě další chvíli, tak mu nezbude nic jiného než se rozbrečet...

„Nenechme se proto oklamat. Každého, kdo přehlíží mravní měřítko, postihnou katastrofální následky. Lidé nechápou, že Stvořitel jim morální vedení poskytuje z lásky — ne proto, že by chtěl, aby náš život byl nudný, ale proto, aby nás chránil. Přeje si, abychom se vyhnuli těžkostem a byli v životě šťastní. Kniha říká, že až tento svět skončí, ničemný již nebude. Země bude očištěna od veškeré nemorálnosti a budou z ní odstraněni všichni, kdo se prospěšnými radami

našeho Stvořitele řídit nechtěli. Představ si, jak bude příjemné žít na nádherné, očištěné zemi!“

Čmelák chce vykřiknout, ale v tu chvíli se výtah konečně zase pohne. A nepadá dolů, ale pokračuje ve své původní trase.

Díky, díky, díky, mumlá si Čmelák a děkuje výtahu, že to protentokrát ještě nevzdal. Když zpocený a chvějící se vystupuje v sedmém patře, vrazí mu ten hladký protiva do ruky barevnou brožurku s titulem *Může tento svět přežít?* a pak za nimi zapadnou dveře kabiny. Čmelák ještě chvilku s napětím poslouchá a trochu si přeje, aby si to výtah ještě rozmyslel a vzal to přímou čarou dolů do tmy i s oběma nesnesitelnými vymydlení. Nic takového se však nestane. Ohromený ještě chvíli stojí před zavřenými dveřmi výtahu, který s úpěním tlačí to dvojité andělské břímě do nebes. Cože to vlastně ten chlápek říkal? Svět už jednou skončil? Konec byl už na začátku? Nebo vlastně teprv bude? A kdy? A proč? Stihne ještě postoupit do páté třídy? Že by se teda vykašlal na to doučování z matiky?

Brožurku schová do tašky.

Dlouhou část odpolední tráví Čmelák sám doma. Nejdříve si dělá úkoly a pak sedí u stolu, před sebou sklenku vody, z které čas od času upije. Kromě středy, kdy jej matka vodí do hudební školy na hodinu hraní na flétničku, a pátku, kdy se u nich doma schází kroužek doučování z matematiky. Jinak nikam nesmí, nikam nemusí. Nikoho nezná, nikdo ho nepotřebuje. Večeří s rodiči. Večeře probíhá v tichosti stejně jako vše ostatní v této rodině. Čmelák si vzpomíná, že takhle to dřív nebylo. Dřív se u nich mluvilo hodně, křičelo se, řvalo, nadávalo a plakalo. Dřív, když tu byla sestra.

Aby se zabavil, začne si zase kreslit. Ústřední postavou jeho kreseb není nikdo jiný než proslulý Ervín Dobrodruh,

což je, jak by Čmelák neopomněl zdůraznit, pravý a nefalšovaný dobrodruh a hrdina, kterého on sám vymyslel. Série výkresů jeho neuvěřitelných dobrodružství už čítala několik stovek kusů. Ervín Dobrodruh ve vesmíru dobývá měsíc, zcela v rohu se šklebí poražený Gagarin s černou páskou s rudou hvězdou přes oko. Ervín Dobrodruh zápasí na dně oceánu s dvanáctichapadlovou chobotnicí. Ervín Dobrodruh odvážně uniká před otravnou princeznou, která se s ním chce stůj co stůj oženit. Ervín Dobrodruh pláče na hrobě svého nejlepšího přítele, ohaře Reka, který obětoval svůj život při ultimativní akci na záchranu světa... Ervín Dobrodruh sice s největší pravděpodobností pocházel ze střední Evropy, ale doma byl prakticky kdekoliv na světě. Jeho národnost oscilovala mezi českou, americkou, čechoamerickou, ale taky třeba francouzskou či španělskou, to aby mu mohlo ve vypjatých momentech uniknout „sakrbelé“ nebo „dáblos“. Zatím poslední exploze Čmelákovy fantazie vyslala Ervína Dobrodruha do Mexika pátrat po ztracené říši aztéckých králů. Nápady mu došly právě ve chvíli, kdy nebohý dobrodruh uvízl v údolí suchých kostí, a byl tak nucen bloudit na tomhle Bohem zapomenutém místě, dokud Čmelák nepřekoná svůj autorský blok. A dneska to nebude. Sorry, Ervíne, dneska si můžeš dát pohov, zalez do stínu toho sedla, co pořád táhneš s sebou, sundej si svoje zálesácké škorně a vyvětrej si svoje platfusy, počítej cvrčky anebo mraky a hlavně se snaž neumřít nudou. Dneska totiž nejde Čmelákovi z hlavy ten muž netopýr. Zalíbila se mu ta jeho blánitá černá křídla. Vousy možná udělá trochu kratší, minule to přece jen trochu přehnal. Taky uši přistříhne, aby nevypadal tak elfskej. Elfskej jako kulich! Ale ty brýle se mu líbí. A přidá mu ještě nápis na triko pod bundu. A přes nápis kulometný pás s náboji. Nohy trochu odflákne. Netopýr

se snáší velkou rychlostí z nebe, křídla rozepjatá, pod ním jsou domy a lidé, kteří ve strachu utíkají na všechny strany. A mají proč se bát. Netopýří muž má v ruce samopal. Zbraně kreslil Čmelák vždycky rád a přidával je, kam to jenom šlo. Stejně jako tygry, příšery a ponorky. Doprovází ho houf malých tmavých cikánských dětiček se zbraněmi a meči a blanitými černými křídly, víc ďáblíci než andělícci, následují svého mistra. Kosí všechno živé kolem sebe. Na umírajících lidech si dal Čmelák záležet. Střely zasahují různá místa na jejich tělech, tžžž, tžžž, tžžž. Kreslená tělíčka se potácejí a rozpadají. Tomu upadne hlava, tomu ruka, ten chytá do náruče svá střeva, támhle stříká krev vodotryskem, červená pastelka řádí na papíru jako pomínutá. Tatatatata. Tu máš!

Nikdo se neschová! Tento svět nemůže přežít!

A pak pochopí smysl své kresby a hned se mu to zalíbí. Sašin otec je Stvořitel, který přišel očistit svět od lidí, kteří se nechtěli řídit jeho prospěšnými radami. A co na to Ervín Dobrodruh?

Plechová roleta vrčí. Matka zavírá krám. Jde nahoru připravit večeři. Otec se pomalu chystá do práce. O tři patra níž se s nateklýma očima a hrdlem ještě doutnajícím po včerejším požáru probouzí Novák z opileckého deliria. Ty krávo, mumlá si, když ohmatává svoje vláčné gumové tělo. To bylo o fous. O jeden hlt víc a třeba by se už dneska ani neprobral. Jenže Novák ví, jak zemře, a tak se nebojí a chlastá. Anebo chlastá, protože se bojí? Kdo ví lépe než on, že dům, ve kterém všichni společně žijí, stárne a spěje ke smrti? Že už je vlastně de facto po něm? Kdo jiný, nežli on, ženich podvedený o svatební noci?!

Ten dům opravdu stárl. Mnohem rychleji než lidé. V tichosti se pomalu a jistě rozkládal, roztékal, drolil se, opadal.

V němotě a osamění přestávaly hlína, kamení, železo být domem a braly na sebe svoji původní podobu. Novák, který pracoval na jeho stavbě, tvrdil, že dům zemřel hned ten den, kdy byl dokončen. A Novák byl u toho, v ten den a hlavně v tu noc. Nastěhoval se jako první nájemník, hned jak to bylo možné. Měl tu slíbený byt. Proto sem každou svou volnou chvíli chodil od začátku stavby a víc než rok zadarmo pracoval. Úzkostlivě dohlížel na celý proces stavby a hlavně pak na budování třetího patra, o kterém věděl, že tam jednou bude žít. Proto ho také tak moc trápilo to děsivé lajdáctví a všechny nešvary, diletantismus, lenost a ke všemu ještě ta všudypřítomná zlodějna, která celou stavbu provázela. Prý tohle byla ta hlavní pohnutka, proč se dal na pití.

Byl u toho tu noc, co tu spal, první ze všech nájemníků a sám v prázdném bytě a domě, s vydřeným právem první noci za všechny ty hodiny, co tu zdarma (a nadarmo, jak často hořce říkával své tehdejší ženě, k níž se vracíval pozdě večer zpocený, unavený, špinavý a přio opilý) nádeničil a snažil se aspoň částečně napravit křivdy, které se na jeho domě děly od okamžiku jeho stvoření na umaštěném kreslicím prkně oportunistického architekta diletanta. Když Novák viděl, jak ostatní dělníci kradou cement, skřípal zuby, a když se mu vysmáli, nezbylo mu nic jiného, než aby šel na sousední stavbu nakrást cement a maltu aspoň pro to svoje třetí patro. A bylo to prý právě v tenhle okamžik, kdy se jeho záda prohýbala pod pytli kradeného cementu, kdy pití propadl úplně.

Tu noc, tu první noc, kdy v ještě neobydleném domě spal jako jediný nájemník, byl také opilý. Vzduch kolem jeho úst těžkl alkoholovým dechem, dýchal chrochtavě a s námahou, sliny mu tekly po strništi na bradě, říhl si a usnul dřív, než se mohly naplnit nejhorší představy mladičké bílé nevěsty po jeho boku.

Probudil se uprostřed noci. Slyšel prý nářek a úpění. A protože té noci byl v domě pouze jeden jediný člověk, a tím byl on, Novák, a on už dávno nenaříkal, nýbrž místo toho pil, muselo to vzdychání vycházet z domu samotného. Vyšel na chodbu, světlo v domě tehdy svítilo jen ve třetím patře. Nahoře nad i dole pod byla tma. A zatímco tma nahoře byla už mrtvá, dole, tam někde snad v samotných základech se třásl v křeči samotné umírající srdce domu. Bylo už v agonii a Novákova opilá mysl v tu chvíli pochopila, že přese všechnu péči, kterou domu Novák věnoval, kterou věnovat mohl, tohle dítě nebude živo déle než jen několik bolestivých hodin po svém porodu.

Temnotou do světla třetího patra dál pronikalo tísnivé vzdychání umírajícího ošizeného betonu a naplňovalo Novákovu duši nikoliv snad smutkem, ale hlubokým pocitem zmaru, který byl prý tak svíravý a mocný, že se Novákovi prý zdálo, jako by se topil v hustém černém oleji.

Nejspíš v tu chvíli, kdy proklínal sebe a všechny, kteří z něj úplně zbytečně udělali zloděje, a vztekle dupal do podlahy, se pod ním ulomil kus schodu, na kterém Novák stál (fakt, je to pravda, pořád tam ten rozbitý schod na cestě do třetího patra je!), a on se, opilý, nemotorný, zřítil do temnoty pod sebou. Ošklivě si polámal nohu, musel do invalidního důchodu, pil už naprosto nezřízeně, žena od něj utekla. Zůstal sám ve svém třetím patře domu, jehož smrtelnému chrapotu naslouchal s roztráštěnou nohou pod schody třetího patra do posledního zoufalého vzdechu. Toho večera prý dům zemřel a vše, co od té doby následovalo, bylo už jen a jen tlení.

Matka vypne televizi, vzdychne si a vstane. Čmelák zavře oči. Končí první den jeho příběhu. Příběhu, který přese všechna protivenství bude mít přece jen šťastný konec. Ne však pro všechny.

II

Bláhová nebyla takhle tlustá odjakživa. Její současná velrybí postava, byť na pohled odpudivá a nestvůrná, byla ve skutečnosti projevem její upřímné touhy po životě. Stalo se jí to až na té posteli, o které jí prorokovali, že se z ní už nikdy nezvedne. Že to nakonec dokázala, nebylo dílem ničeho jiného než její nezměrné lásky k jídlu. Protože jen ta jediná ji ani v těch nejčernějších hodinách úzkostné samoty a palčivé bolesti neopustila.

Ta nehoda se stala už před několika lety. Bláhové tělo tehdy v časných ranních hodinách rozdrtil autobus číslo 168. Byla námraza, první uklouzla ona přebíhající silnici, pak on, rozespálý řidič, nedokázal zabrzdit. Odvezli ji do nemocnice v jednom krvavém uzlíku kostí a masa. Nezemřela, ale její boj o přežití tím ještě zdaleka nebyl u konce, měl pokračovat dál mezi stěnami jejího bytu. Samotná, rozmlácená na tisíce úlomků poslepovaných dohromady, jak to jen šlo, upoutaná na lůžko, ponechaná svému osudu, kterým ani podle těch nejoptimističtějších odborníků nemělo být nic jiného než pomalé a bolestivé umírání.

Jak dlouhá vlastně byla ta řada dlouhých, předlouhých hodin a dní, skrápěných slzami a přerušovaných úpěnlivým voláním po smrti, než si Bláhová s náhlou jasnozřivostí božského osvětlení uvědomila, že pokud teď skutečně zemře, už nikdy nic nesní? Nepochutná si na jatýrkách, telecích řízcích, frankfurtských párcích, smaženém lilku, hranolcích, chlebu se sádlem, Sachrově dortu ani tiramisu? A pak se náhle v temnotě vynořilo malé mihotavé světlo, snad mělo podobu kulatého bílého talíře se zlatým okrajem, a Bláhová pochopila, že seznam toho, co ještě musí v tomto životě sníst, zdaleka není u konce. A rozhodla se, že nezemře. Tedy alespoň do té doby, dokud jí nepřestane chutnat.

Obědy, co jí vozila sociálka, poslala rychle k čertu. Ksarkru, ženská! Křičela. Já chci žít! Po tý vaší šlichtě by pošlo i prase! Už dřív věnovala jídlu a jeho přípravě velkou pozornost. Teď se z ní však stal zarytý fundamentalistický gurmán. Kochala se nekonečnými orgiastickými představami přípravy vybraných jídel, která si, dokud nemohla vstát z postele, nechávala posílat z restaurací. Četla jen kuchařky, a to jen ty v pevné vazbě. Sledovala zahraniční pořady o vaření. Jedla pořád, kromě času vyhrazeného na spánek, to si nechávala o jídle zdát. Bylo to také jídlo, které ji nakonec přivedlo na ten experiment se sebou samou, jehož cílem bylo donutit své pomalu se hojící, ovšem stejně tak rychle těžknoucí tělo vstát z proleželé matrace.

Plán to byl rafinovaný a pokus vyžadoval značnou sílu vůle. Železné, ocelové vůle svěráku.

Podstatou plánu byl opulentní oběd o několika chodech a háčkem, na který se mělo Bláhové tělo chytit, byla podmínka, že tentokrát si to jídlo připraví sama. Nechala si tedy nakoupit všechny potřebné suroviny a ty si nechala doručit do své nevětrané kuchyně na stůl hned vedle naplno jedoucího topení a tak, aby na ně měla ze své postele dobrý výhled a jasně mohla pozorovat, co s nimi budou provádět teplo a čas.

Seděla, opřená o desatero polštářů, a dívala se.

Jako první se roztekla luxusní karamelová zmrzlina. Protekla kartónovou krabicí a kapala na podlahu.

A Bláhová se dívala a počítala kapku za kapkou.

Ve velmi podobném rytmu kapaly její sliny hrdlem do jejího prázdného a zoufajícího si žaludku.

Druhý den nic nepozorovala, jen dobře věděla, že italská focaccia s cibulí, olivami a rajčaty ztratila svoji nadýchanou křehkost.

Třetí den začaly intenzivně smrdět ústřice a rajčatům z Francie seschla a zkrabatila se kůžička.

A Bláhová se dívala.

Čtvrtý den se zkazily ryby a smrděly svorně s ústřicemi.

Bláhová se dívala. A dobře to cítila.

Šestý den zksylo otevřené mléko a zkazilo se maso.

Drahá argentinská panenka a klokaní steaky.

Sedmý den už pravděpodobně mohlo být po křepelčích vajíčkách a ušlechtilá plíseň na francouzském sýru objevila svoji prapůvodní surovou dimenzi.

Osmý den naplnil celý byt beze zbytku oblak intenzivního puchu zkažených, zbytečně úplně zničených drahých potravin.

Seschlá skvrna po zmrzlině zezelenala a obrostla chmýřím, které ve slunečních paprscích hrálo všemi barvami, a klokaní steaky byly už jen kousek od toho, aby začaly poskakovat po místnosti.

Bláhová se pořád na to jen dívala.

A v tu chvíli její žaludek zešílel. Úplně a s konečnou platností. Roztekl se, pronikl celým tím mohutným zmučeným tělem a pohltil vše kromě srdce.

A devátého dne Bláhová vstala z postele a šla do kuchyně.

Jediné, co z té tlející hromady mohla v tu chvíli bez obav sníst, byla 99procentní černá hořká čokoláda De Luxe. Tenká jako hranice mezi životem a smrtí, po které se Bláhová tak dlouho pohybovala.

Přibrála 30 kilo. Naučila se znovu chodit, s holí, ale i to byl prý zázrak. Stala se z ní v sousedství uznávaná kulinářská odbornice a začala sepisovat vlastní kuchařku. Jídlo naplno pohltilo její duši a ona mu ji odevzdala klidně a s vděčností.

Jednoho dne našla v popelnici jezevčíka. Štěně, které bylo odsouzeno k smrti, odnesla k sobě domů a začala ho

krmit. Pes vděčný za nový život, který pro něj jídlo představovalo, ho stejně jako Bláhová pokorně přijímal v jakémkoliv množství.

Měla ho ráda — a asi by ho měla ráda i tehdy, kdyby věděla, že to bude právě on, kdo ji nakonec znovu přivede k prahu smrti.

K ránu budí Čmeláka křik. Už zase. Mikulášková ječí jak siréna oznamující pracujícím, že nastal konec nočního klidu a je opět zapotřebí naplňovat odvěký lidský úděl. V potu tváře. Jen pro několik lidí znamená tahle siréna přesný opak. Jedním z nich je Čmelákův otec, jenž spěchá domů a jemuž se noční šichty obtiskly tak hluboko do kůže po očima, že se jich už nikdy nezaví, navždy mu budou připomínat ani ne tak ty noci, kdy pracoval, ale všechny ty dny, které prospal, ztratil, neprožil.

Mine Mikuláškovou, pro jistotu jde po druhé straně ulice. Ta darebná ženská sedí na kraji chodníku u popelnic, vedle sebe zbytek červeného vína v krabici, ušmudlané a zmačkané, jak ji celou noc žmoulala v dlaních, a čas od času poplively šedivá ranní okna křikem a sprostárnami.

Když mu ta pekelná fontána zabublá za zády, Čmelákův otec jen zakoučí unavenýma očima. Přechází k domu v uctivém oblouku od Mikuláškové. Jen velmi neochotně vzpomíná na to, co se stalo, když se jí jednou jedinkrát podle přání své ženy pokusil „něco“ říct. Podívala se na něj tehdy svým zakaleným pohledem a s výsměšnou drzostí jej přehlídla od hlavy k patě. On přitom nechtěl být agresivní, začal přátelsky. Mikulášková s nevypočitatelností sobě vlastní si místo jakékoliv odpovědi stáhla své děravé špinavé legíny a naprosto bezostyšně na konsternovaného Čmelákova otce vyvalila svůj temný pocuchaný klín a drze čekala. Proboha,

snad si nemyslí, že..., proběhlo Čmelákovu otci hlavou a udělalo se mu nevolno, něco tak trapného ve svém životě nezažil. Samozřejmě, že se hned otočil a rudý až za ušima spěšným krokem odcházel. Mikuláškové řinčivý smích ho švihal do uší a nápadně se to podobalo smotanému mokrému ručníku jeho staršího bratra, který mu svého času připomínal, kde je na světě jeho místo.

Čmelákův otec se dusil tichým vztekem a zfackované uši ho pálily až do sedmého patra. Bože, snad to nikdo neviděl, ještě by si mysleli...

A on přitom nechtěl být agresivní, začal přátelsky. Jenom se zeptal, co jí vlastně schází.

To však nebyla ta správná otázka.

Dnes si už dává pozor a k domu přechází v uctivém oblouku. Když vytahuje klíče, objeví se v kalném závoji odcházející noci další strašidlo. Těžce a kolísavě si na druhém konci ulice proráží cestu novým dnem. Spoře oděné mohutné tělo se třese zimou, holí jako nemocným pařátem ohmatává asfalt před sebou.

A jako náрек umírající velryby, která leží na písku a ten písek jí s každým dalším pohybem rozdírá kůži a stále hlouběji proniká do jejího těla, se nese ulicí Bláhové volání:

„Kdeeesiiiiii? Kdeeesiiii? Pocéééém! Pooocééééé...“

Čmelákův otec si promne unavené oči. Ještě ty začínej! pomyslí si se smíšenými pocity pohrdání a rezignace.

Čmelák nedává ve škole vůbec pozor. Nikdy ostatně moc neposlouchá, co se mu učitelé snaží napovídat, má svoji hlavu, ale dneska to je moc, moc. Dneska dokonce přestává dávat pozor na to, aby si nikdo nevšiml, že pozor nedává. A tak je napomínán. Při každém napomenutí v něm hrkne, do háje, ještě jednou nebo dvakrát a Kruťas si ho zapamatuje. A pak už

mu nikdo a nic nepomůže. Jenže ty jeho myšlenky pořád nějak nejdou srovnat v hlavě, a tak to nakonec dopadne tak, že si Čmelák kreslí na lavici akorát ve chvíli, kdy Kruťas vstupuje do třídy na dnešní závěrečnou hodinu vlastivědy. Všichni ostatní si stoupají, jenom Čmelák nic. Slavíček do něj drkne, čímž však způsobí to, že Čmelákovi ujede ruka a velký medvěd vystupující z mořských vln s rozšklebenou tlamou je náhle rozpulený na dvě části dlouhou tlustou jizvou. Čmelákovi v tom dnešním rozpoložení trochu hrábne, rozčilí se, osopí se na Slavíčka a disciplína a pořádek ve třídě jsou zbaběle napařeny a ohroženy přímo před zraky třídního učitele. Jakmile si to uvědomí, projede mu po páteři jak užovka záchvěv strachu.

Pitomče, pitomče, říká si v duchu a už tím nemyslí Slavíčka, ale jen sám sebe. Tohle už muselo být moc. I když je Čmelák spíš nenápadný žák. Tohle by už jistě překročilo meze benevolence i tý mladý Kramplový, učitelky prvků, natož Kruťase, pověstného krotitele divé zvěře.

Celou vyučovací hodinu se už jen klepe bojácně na své židličky, zapisuje si a očima hltá výklad, snad aby nějak zmírnil svůj osud. Přihlásit se neodvází. Jednak se bojí, aby na sebe víc neupozorňoval, a jednak bohužel nezná odpověď skoro na žádnou položenou otázku.

Za celou dobu výkladu nedá na sobě Kruťas znát, že ho má v merku. Ale to je běžné, tohle by Čmeláka nemělo zmást. Zmate ho až nečekaný Kruťasův manévr na konci hodiny. Sotva zazvoní, sebere Kruťas svoje věci a prkenně vypochoďuje z třídy. Čmelákem, který nemůže uvěřit svému štěstí, projede slastná vlna úlevy. Takže přeci jen mu to prošlo? Ani omylem. Slastná vlna v druhé fázi krutě a odporně zhořkne. Dveře se zase otevřou, zase v nich stojí Kruťas a tentokrát naprosto přesně míří svým pronikavým pohledem do třetí lavice u okna.